

Lotfi El Hamidi

Het gaat om mensen, niet om stenen

De sloopwoede in Rotterdam gaat onverminderd door - en het zijn niet alleen de achterstandswijken die eraan moeten geloven. In de wijk Bergpolder, Rotterdam-Noord, valt van de ramen van een woonblok een aantal noodkreten te lezen. 'Sloop ons niet'. 'Mijn hart woont hier'. Terwijl ik langs de op het oog degelijke woningen loop en me afvraag wat hier toch mis mee is, stuit ik geheel toevallig op één van de bewoners, die net haar fiets op slot zet.

Vera Godijn (42) nodigt me uit voor een kopje thee om te praten. Ze vat de voorgeschiedenis kort samen: in maart dit jaar kregen bewoners van woningcorporatie Vestia te horen dat hun sociale woonblok ingrijpend gerenoveerd zou worden. Een verkapt sloopplan, want alleen de gevel en buitenmuren zouden in het kader van beschermd stadsgezicht blijven staan. Het aantal huurwoningen zal veel minder zijn dan nu, en bovendien veel kleiner (soms niet meer dan twee kamers) of duurder (720 euro, de maximale sociale huurprijs). Dat zou Godijn op dit moment niet kunnen ophoesten.

Mietenwahnsinn, zeggen ze in Duitsland. Huurwaanzen. De prijzen rijzen al jaren de pan uit en er is een chronisch gebrek aan betaalbare woningen voor mensen met een smalle beurs.

Het Rotterdamse woonbeleid sloopt de diversiteit waar de gemeente prat op gaat

De bewoners, met Vera Godijn voorop, kwamen in verzet tegen de plannen. Dat er iets moet gebeuren aan de (door de corporatie verwaarloosde) woningen erkennen ze, maar is er geen alternatief verbouwingsplan mogelijk? Ze hebben een architect in de arm genomen en inmiddels is Vestia bereid om te praten over andere oplossingen.

Maar de onzekerheid blijft, zegt Godijn, en dat levert een hoop stress op bij de bewoners. Uiteindelijk draait het om geld. „De gesprekken die we nu voeren lijken hoopvol, maar aan het eind gaat zo'n plan naar de toezichthouders”, vertelt ze. „Dat zijn mannen in pak en stropdas die er zakelijk naar gaan kijken. Die kennen ons niet. Is het onrendabel, dan gaat er een streep doorheen.”

De gemeente gaat er prat op dat Rotterdam een diverse stad is, maar Godijn ziet hoe het huidige woonbeleid de diversiteit juist sloopt. „In dit woonblok wonen verschillende soorten mensen, jong en oud, nieuwkomers en mensen die hier al 30, 40 jaar wonen. De sociale cohesie is sterk, dat heb ik wel gemerkt de afgelopen maanden.”

Ze vreest niet alleen voor haar toekomst en die van haar burens, maar ook die van de rest van de stad. Dat het neveneffect uiteindelijk „gettovorming” zal zijn. Franse toestanden.

De strijd tegen de sloopplannen eist bij sommige bewoners ondertussen zijn tol. „Ze trekken het niet meer en geven op. Ook mijn leven staat stil door de onzekerheid. Maar ik ga door, ook voor mijn burens.”

Dit is wat de gemeente en corporatie maar niet lijken te willen beseffen: het gaat hier om mensen, niet om stenen.